

SEGUINT ELS SOMNIS

Per Maria Carme García

Ha arribat el moment, tot està a punt... Marxem! La terminal és gairebé buida, cosa que facilita els tràmits. Tres hores després, penso que estic somiant!! Veig, als meus peus, entre les boires, una gran ciutat, una de tantes, però aquesta te un distintiu especial.

L'arribada del vol va com ha de anar i no ens adonem i ja estem al que serà el nostre allotjament durant uns dies. Ara hem de prendre consciència de on som, organització, transports, àpats. De tot plegat fem una visualització i veiem el nostre entorn sense arribar encara als meus objectius somiats.

Desperta un nou dia i tornem a recórrer a peu els carrers. Hi ha tant i tant per veure que el meu cervell va a mil, per tal d'assolir tota la informació que li arriba. Parem! Hem arribat a l'entorn que deixa entreveure el meu objectiu, es com si veies un tràiler cinematogràfic, ara passen per els meus ulls imatges i personatges de pel·lícules. Quanta gent! Es impossible poder imaginar si tots els espectadors de aquest escenari senten un emoció semblant a la meva.

La gentada va de una banda a l'altre i de tant en tant paren a mirar quelcom que els atrau. Uns van molt de presa, d'altres estant gaudint i també hi han els que passen per allà com si no veiessin res.

Ara sí. Ja ha arribat el meu moment, allò que he somiat des de no recordo quant. Estem entrant i sento una emoció indescriptible de poder veure allò, que amb tant cura i devoció, ens va ensenyar aquella professora que a l'explicar-ho feia que ho estiméssim.

Allà estaven les escultures, els quadres, tantes i tantes cultures... A cada racó que em paro, per veure amb detall el que tinc al davant, m'arriben les sensacions del lloc on algun dia llunyà, algun mestre pintor o escultor van parir aquestes meravelles. Ara arribem a la Escala Daru i veig allà la majestuosa

Victòria de Samotràcia. El meu cap s'ha d'evadir de la quantitat de persones que hi ha en aquell lloc, per tal de poder gaudir de la seva magnitud. Recorro sala per sala tota la grandesa d'aquest Palau i de cop em torno a trobar envoltada de una multitud de persones que s'amunteguen davant de una obra d'art bastant petita, podria arribar a passar desapercebuda, però es tant impressionant... Estic veient la Gioconda de Da Vinci. No m'ho crec, m'he de pessigar per veure que no es un somni. Ho havia vist tantes vegades! però ser aquí davant, Quina emoció!

L'aventura continua i seguim caminant per altres sales i em paro a gaudir dels pintors espanyols, de lluny reconec un Greco-És fàcil distingir les faccions típiques dels seus personatges. També em paro a veure angelets de Murillo i molt més.

Això no para, ara hem arribat a la sala de les escultures gregues i intento arribar a prop de aquella deessa de mides perfectes que des de ben petita li sentia dir a la mare. *La Venus de Milo*. Oh!! Quina bellesa. Es podria dir que té vida pròpia. Acabem ja el dia per que demà tindrem noves emocions.

Ara comença un altre de les moltes aventures que ens queden per viure. Arribem a un lloc que sembla tret de un decorat de cine, un lloc ple de llegendes, locals emblemàtics, carrers plens de vida, d'històries, i vet aquí que tanco els ulls i el veig allà, al fons del passadís on hi ha el tocadiscs a punt de sentir una dona, una veu, una cançó. Com li agradava! En obrir els ulls, la guia que ens acompanya, ens explica qui va viure en aquella casa i era ella, aquella veu que tant havia sentit cantar a casa meva. Es deia Dalila.

Per aquests carrers han passat tant i tants personatges immortals. Nosaltres seguim tot pujant per un petit turó atapeït de gent, cotxes, trens turístics i trobem un edifici on hi va viure Vincent Van Gogh, després el local on Picasso pintava, els cabarets que freqüentaven, encara que ja en queden poc d'aquest. Arribem al Mur dels t'estimo. Ostres, és curiós quant d'amor hi desprèn. També els Mercats Vintage, quanta vida en tants objectes. També trobem una vinya al

cor del barri, es la última de les moltes que hi havien i encara es verema i arribem al cim del turó on hi ha la majestuosa Basílica del Sagrat Cor. Hem petejat Montmartre de dalt a baix

Vull pensar que ja heu endevinat a on ens han portat aquells somnis que pensàvem que no ho arribaríem a fer realitat. Que aquella dèria passaria a la història com tantes altres. Però vàrem pujar a aquell avió i, a partir d'allà, férem tot el que us he explicat i alguna cosa més.